ΕΤΟΣ Η' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 20 Μαρτίου 1894 Ἀριθ. 344

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ φιλανθρωπία εἰς τὰ Σχολεῖας. Αἱ φίλαι τῆς Μόσχως. Ἐπιστολὴ αὐτῶν πρὸς τὴν πρόεδρον τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων.— Κυριακούλα Κριεζῆ Β'. (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη).—Ἕλληνες ποιηταί. Κάλβος (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Καλλιτεχνικαὶ ἑσπερίδες. — Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΗΣ ΜΟΣΧΩΣ

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία εἶναι τὸ πρῶτον μάθημα, τὸ ὁποῖον τὸ σχολεῖον ὤφειλε νὰ διδάσκῃ εἰς τὰ παιδία. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἀρετὰς συνοψίζεται ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, καὶ παρ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν.

Ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη ἐποιήσατο βεβαίως μέχρι τοῦδε μεγάλας προόδους, καὶ οἱ παιδαγωγοὶ ἐξωκειώθησαν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει εἰς πᾶσαν θεωρίαν νὰ προηγῆται πρᾶξις ἑλκύουσα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐξοικειοῦσα συγκεκριμένως τὴν ἰδέαν, ἣν θεωρητικῶς θέλομεν νὰ ἀναπτύξωμεν.

Οὕτω προκειμένου νὰ διδαχθῇ τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ὁ διδάσκαλος ἐφοδιάζεται μὲ καρποὺς καὶ ἄνθη καὶ φύλλα, καὶ οὕτω τὸ παιδίον συλλαμβάνει ἰδέαν τῶν ἰδιοτήτων τῶν πραγμάτων, βλέπον, ὀσφραινόμενον, ἁπτόμενον, γευόμενον αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει δι' ὅλα τὰ μαθήματα, πλὴν τοῦ θρησκευτικοῦ, τοῦ μόνου δυναμένου νὰ μορφώσῃ ἠθικῶς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τῆς ἐμπράκτου ἀσκήσεως τοῦ παιδὸς εἰς τὰς ἀρετάς, ἃς τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει.

Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη ἀποδεικνύεται οἰκτρῶς ὀπισθοδρομική, ἢ οἱ ἐξασκοῦντες αὐτὴν ἄνθρωποι ἐλάχιστα ἐννοοῦντες τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν τῆς ἠθικῆς ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἱστορία τῶν Ἑβραίων μετὰ τῆς ξηρᾶς διδασκαλίας τῆς Νέας Διαθήκης ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἀπασχολῇ τὸν μικρόκοσμον τῶν σχολείων, οὐδεμία δ' ἔμπρακτος ἐφαρμογὴ τῶν θρησκευτικῶν θεωριῶν ἐκτελεῖται εἰς οὐδὲν ἐξ αὐτῶν. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ἐγωϊσμός, ἡ σκληρότης τῆς νεότητος πρὸς πάντας καὶ πάντα, καὶ αἱ πονηραὶ δὲ σκέψεις των καὶ ἡ ἀσέβειά των, κατὰ τὸ πολύ. Πράξεις ῥικώδεις καὶ ἀποτρόπαιαι, ὡς ἡ ἀδελφοκτονία — ἴδε φόνον Ἄβελ — ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν γονέων παρὰ τῶν τέκνων — ὁ Νῶε καὶ οἱ υἱοί του — καὶ τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα οὔτε νὰ φαντάζωνται ὡς δυνατά, ἔπρεπε τὰ παιδιά, ἀποτυποῦνται εἰς τὴν μνήμην των, ἐνῷ ἡ θεωρία τοῦ *Ἀγάπα τὸν πλησίον σου*, μένει δι' αὐτὰ νεκρὸν γράμμα, ἀφοῦ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν πράττει καὶ βλέπει πράττοντας τοὺς περὶ αὐτὸ ὅλως τὸ ἐναντίον.

Ἰδοὺ διατί δὲν εἴμεθα πολὺ φιλάνθρωποι, καὶ ὅταν εἴμεθα, κατὰ τὸ πλεῖστον χάριν ἐπιδείξεως μᾶλλον ἢ ἐκ καθήκοντος, ἐξ ἱκανοποιήσεως ἠθικῆς ἀνάγκης πράττομεν τοῦτο.

Ἐὰν εἴμεθα παιδαγωγοὶ καὶ ἀπεφασίζαμεν νὰ συγγράψωμέν ποτε παιδαγωγικόν τι ἔργον, θὰ ἐθέτομεν εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ὡς ἀπαραίτητον ὅρον : *Νὰ ἐθίζωνται τὰ παιδιὰ νὰ παραχωροῦν ἐνίοτε οἰκειοθελῶς τὸ ὀπωρικόν των εἰς ἄπορα τοιαῦτα. Ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἑβδομάδος νὰ δίδουν τὴν μερίδα τοῦ κρέατός των εἰς πτωχά, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγουν οὔτε ἅπαξ τοῦ μηνός. Νὰ οἰκονομοῦν τὰ μικρά των κεφάλαια, ἵνα ἀγοράζουν καὶ προσφέρουν ἐνδύματα εἰς τὰ πτωχά.*

Καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων τούτων νὰ διδάσκηται ἡ περὶ εὐποιίας διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ αὐταπάρνησίς του καὶ ἐθελοθυσία ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ κατηργοῦμεν ὅλην τὴν παλαιὰν διαθήκην, καὶ τὰ ἀρχαιόγλωσσα τροπάρια, καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυΐδ, ἐκ τῶν

ὁποίων οὔτε λέξιν ἐννοοῦν, οὔτε συμπέρασμά τι ἐξάγουν, οὔτε ὠφέλειαν πορίζονται τὰ εἰς ἀποστήθισιν αὐτῶν καταδικασμένα δυστυχῆ μικρά.

Αὐτὰ θὰ ἐπράττομεν ἡμεῖς, καὶ θὰ εἴχομεν βεβαίως πολλὰς ὁπαδοὺς εἰς τὰς σκέψεις μας αὐτάς. Ἤδη δείγματα τῆς τοιαύτης τῶν ἰδεῶν συμφωνίας, μᾶς παρέχει ἡ διευθύντρια τοῦ ἐν Γιουργέβῳ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου δις Ὀλυμπία Κωνσταντινίδου. Ἔμαθεν, ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ὅτι ὑπάρχει εἰς Ἀθήνας *Νοσοκομεῖον Ἀνιάτων Γυναικῶν*, ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν αὐτῷ πασχουσῶν, συνεκινήθη διὰ τὴν φρικτὴν κατάστασιν τῆς ἀτυχοῦς παραλυτικῆς καὶ ἐπιληπτικῆς καὶ ἠκρωτηριασμένης κόρης Μόσχως, καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος ἔφερεν αὐτὴν ὡς παράδειγμα τοῦ *πλησίον* πρὸς τὰς μικρὰς μαθητρίας της.

Αἱ καρδίαι τῶν μικρῶν, αἱ φύσει τρυφεραὶ καὶ εὐαίσθητοι συνεκινήθησαν. Ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ τῶν κορασίδων αὐτῶν πρὸς τὴν καλὴν πρόεδρόν μας κ. Ναταλίαν Σούτσου, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ γενναίου χρηματικοῦ ποσοῦ, εἰσπραχθέντος ἐκ τοῦ λαχείου των, προδίδει τὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός των ἐμπνευσθεῖσαν ἐντύπωσιν, καὶ τὴν κατανόησιν τῶν πρὸς τὸν πλησίον καθηκόντων των, διὰ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγάπης.

Σεβαστὴ Κυρία.

Δειλαί, ὅσῳ καὶ περιχαρεῖς, ἐπιχειροῦμεν νὰ γράψωμεν πρὸς Ὑμᾶς, ζητοῦσαι συγγνώμην, διότι τολμῶμεν νὰ σᾶς ἐνοχλήσωμεν. Εἴμεθα βέβαιαι ὅμως ὅτι θὰ μᾶς συγχωρήσητε, ἀφοῦ μάθετε τὸν σκοπόν μας.

Φιλτάτη Κυρία, ἐμάθομεν παρὰ τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Κας Διευθυντρίας, ἔν τινι μαθήματι τῆς ἠθικῆς ἡμῶν διδασκαλίας, ὅτι προεδρεύετε ἐν τῷ Ἀσύλῳ τῶν Ἀνιάτων, παρέχουσα στοργὴν καὶ θάλπος ἐκ τῆς μεγάλης ἡμῶν καρδίας πρὸς τόσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις. Ἐμάθομεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι πλάσματα ἀτυχῆ, καταδεδικασμένα εἰς στόνους καὶ πόνους διηνεκεῖς, ὅτι ὑπάρχουν καὶ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ κοράσια τρυφερὰ ὡς ἡμᾶς, τὰ ὁποῖα ὅμως ὀλιγώτερον εὐτυχῆ στεροῦνται τῆς πολυτίμου ὑγιείας. Ὤ! πόσον ἐκλαύσαμεν καὶ ἐλυπήθημεν τὰς μικρὰς ἀδελφάς μας, ἰδίως τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀτυχῆ μας Μόσχω, περὶ τῆς ὁποίας ἐμάθομεν περισσότερα. Δὲν εἶναι ὄμως ἀρκετὰ τὰ δάκρυα, ὁπότε ὑγιεῖς ἡμεῖς καὶ πλήρεις σφρίγους ἠδυνάμεθα καὶ ἄλλως νὰ δείξωμεν τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειάν μας ἐργαζόμεναι ὑπὲρ αὐτῆς. Τοῦτο ἐσκέφθημεν, Σεβαστὴ Κυρία, καὶ ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῇ ἐτέθημεν εἰς ἐργασίαν ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μας.

Διωργανώσαμεν μικρὸν Λαχεῖον ἐπὶ ἐργοχείρου, τὸ ὁποῖον μετὰ ζήλου εἰργάσθημεν καὶ περιεφέραμεν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἵνα εἰσπράξωμεν τὸ μικρὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον σᾶς ἀποστέλλομεν καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ διαθέσητε, ὅπως νομίζητε κάλλιον ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς μας Μόσχως.

Πόσον ἀγαπῶμεν αὐτήν, Σεβαστὴ Κυρία, νὰ σᾶς περιγράψωμεν ἀδυνατοῦμεν. Αὐτὴ μᾶς ἐφώτισε πρώτη τὴν καρδίαν μας διὰ τοῦ γλυκεροῦ φωτὸς τῆς συμπαθείας πρὸς τὸν πλησίον, αὐτὴ μᾶς ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν ἀγνώστων παλμῶν χαρᾶς, ὁπότε ὑπὲρ αὐτῆς εἰργαζόμεθα, αὐτὴ ἐπὶ τέλους μᾶς κατέστησε πολὺ εὐτυχεῖς.

Δὲν ἀγαπῶμεν μόνον τὴν Μόσχω, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμονοῦμεν.

Γιουργέβον τῇ 4 Φεβρουαρίου 1894.

Διατελοῦμεν μετὰ σεβασμοῦ αἱ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου

Ταρσία Πεταλούδη
Ἑλένη Βυζάντη
Μαρία Παουνέσκου
Μαρία Παπαντωνάτου
Θεραπία Σταθάτου
Μαρίκα Σπάθη

Θὰ ἦτο εὐτύχημα, ἐὰν καὶ αἱ λοιπαὶ συνάδελφοι τῆς ἐν Γιουργέβῳ εὐγενοῦς διευθυντρίας, ἐζωμοιοῦντο νὰ διδάσκωσιν οὕτω τὸ θρησκευτικὸν μάθημα εἰς τὰς μικρὰς μαθητρίας των. Καὶ εἰς αὐτὰς θὰ ἐδίδετο οὕτω ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσωσι τοὺς ἐν τῇ παιδικῇ ψυχῇ ἐγκλειομένους θησαυροὺς ἀγαθότητος, νὰ συμπαθήσωσι, νὰ ἀγαπήσωσι τὰ παιδιὰ αὐτά, μετὰ τῶν ὁποίων διέρχονται τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς των, καὶ ἐκεῖνα θὰ ἀπέκτων τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ ἀγαπήσουν τὸ καλὸν καὶ ἐξοικειωθοῦν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

Καὶ διὰ νὰ παράσχωμεν εὐκαιρίαν καλὴν εἰς ὅλας τὰς κυρίας διδασκάλους, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσαγάγουν τὸ νέον τοῦτο σύστημα ἠθικῆς μορφώσεως εἰς τὰ σχολεῖα των, γνωρίζομεν αὐταῖς ὅτι τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων τελοῦνται αἱ ἐξετάσεις τῶν ἀπόρων ἐργατίδων τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, καθ' ἃς ἀντὶ βραβείων διανέμονται πρὸς τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδία ἀνὰ ἓν φόρεμα διὰ τὸ Πάσχα. Θὰ εἶναι ὡραῖον καὶ εὐγενές, ἐὰν αἱ εὐτυχεῖς καὶ εὔποροι μαθήτριαι τῶν ἄλλων σχολείων τῶν ἐν Ἀθήναις, ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν των κατορθώσουν νὰ βραβεύσουν τὰς μικρὰς ἐργάτιδας, τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ἀποκλήρους, αἵτινες ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας ἀγωνίζονται τὸν τρομερὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀγῶνα.

Πᾶσα προσφορὰ εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε εἰς εἴδη γίνεται δεκτὴ μέχρι τῆς δεκάτης Ἀπριλίου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». Τὰ ὀνόματα τῶν τε διδασκαλισσῶν καὶ τῶν δωρητριῶν μαθητριῶν θέλουν δημοσιευθῆ ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Εὐγνωμόνως γίνεται δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ φίλων καὶ ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ.

ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΑ .Α ΚΡΙΕΖΗ

Β'.

Ἡ μυροβόλος αὔρα τῆς Ἐλευθερίας ἐπιπνεῖ εἰς τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος, ὁ κυανοῦς οὐρανός της ἀκτινοβολεῖ, τὸ αἱματόβρεκτον ἔδαφος της σμαράγδινος χλόη στολίζει. Παντοῦ ἀναγέννησις, φαιδρότης, ζωή.

Ἀθρόοι, ὡς τὰ ἐπανακάμπτοντα ἐαρινὰ πτηνά, ὡς τὰ ἀνθίζοντα τῆς ἀνοίξεως φύλλα σπεύδουσι καὶ συμπυκνοῦνται ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πατρίδι τὰ τέκνα τῆς προσφιλοῦς Μητρός, ἅτινα ἐπὶ πολλὰ πολυστένακτα ἔτη ἔζων μακρὰν τῆς θαλπερᾶς ἀγκάλης της.

Πατρίς, Πολιτεία, Βασιλεία, εἰσὶ τὰ τιμαλφέστερα ἀγαθά, περὶ ἃ συστρέφει τὸν ἄξονα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην. Θρησκεία, Οἶκος, Κοινωνία, τριὰς ἁγία, σύμπλεγμα θεῖον, μουσικὴ ἁρμονία, ἡ ἐμπνέουσα τὴν ψυχὴν τῆς Ἑλληνίδος.

Εἰς τὴν μεγάλην τοῦ Ἔθνους πανδαισίαν τὸ εὔδαιμον ζεῦγος τῶν συζύγων Κριεζῆ, ἀφίνει τὴν γενέτειραν καὶ μεταβαίνει εἰς τὰς παλαιφάτους Ἀθήνας. Ἀληθὴς πατριώτης, εἰλικρινὴς τῆς Βασιλείας θιασώτης, ὁ ἔνδοξος ναυμάχος καὶ ἔχων νοῦν ἰσχυρὸν καὶ χαρακτῆρα πρᾷον καὶ δίκαιον, εἰς τὰ ὕπατα τῆς πολιτείας καὶ τῆς Αὐλῆς ἀνυψοῦται ἀξιώματα. Κλείζεται ἐν τῇ νεοσχηματιζομένῃ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ ἡ σύζυγος τοῦ Γερουσιαστοῦ, Ἀντιναυάρχου, Πρωθυπουργοῦ, Αὐλάρχου τοῦ

Βασιλέως Ὄθωνος καὶ τοῦ Ἐπιτίμου Ὑπασπιστοῦ τοῦ Ἄνακτος Γεωργίου. Κεκτημένη ἰδιοφυῆ λεπτῶν αἰσθημάτων ἠθικῆς ἀπαραμίλλου καλλύνει δι' αὐτῶν τὸν βίον της, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκφάνσεις καὶ ἐξωραΐζει τοὺς δύο μεγάλους οἴκους Βουλγαρῆ καὶ Κριεζῆ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταπληκτικῆς κοινωνικῆς δράσεως, τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναμορφώσεως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεωτεριστικῶν ἰδεῶν, τῶν ἀντιθέσεων καὶ μεταβολῶν παριστᾷ ἡ ἀείδιμος Κυριακοῦλα, τὸν ἰδεώδη τύπον Ἑλληνίδος τῶν αὐστηρῶν πατριαρχικῶν ἀρχῶν ἐν θαυμασίῳ συνδυασμῷ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ἐποχῆς της. Σταθερῶς ἐμμένουσα εἰς τὰς δοξασίας καὶ ἰδέας τοῦ γένους της, καὶ τὰς ἀξιώσεις καὶ εὐθύνας τῆς κοινωνικῆς θέσεως συναισθανομένη, δρᾷ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ μετὰ πολλῆς συνέσεως, μετ' ἰδιαζούσης ὑψηλοφροσύνης, εὐπροσηγορίας καὶ γλυκύτητος ἐφέλκουσα τὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν πάντων. Ὁ οἶκος τῶν συζύγων Κριεζῆ ἀποβαίνει τὸ κέντρον τῶν ἀγωνιστῶν καὶ πολιτευομένων, τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐκλεκτοτέρων δεσποινῶν, ὃ φαιδρύνει ἡ παρουσία τῶν εὐγενῶν υἱῶν, τῶν θελκτικῶν θυγατέρων της.

Ἡ σύζυγος εἶναι πολλάκις ἡ μεσάζουσα Χάρις πρὸς τὸν πανίσχυρον ὑπουργόν· ἡ ἀδικουμένη χήρα τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὸ λησμονηθὲν τέκνον τοῦ ἀγῶνος εὑρίσκουσι περίθαλψιν καὶ στήριγμα παρ' αὐτῇ. Πάντες εὐλογοῦσι τὸ σεβαστὸν ὄνομά της.

Πόσαι δέσποιναι κατὰ τοὺς ὡραίους ἐκείνους χρόνους ἐγένοντο ἡ ἠθικὴ καὶ ἀναμορφωτικὴ δύναμις! Ἡ ἐπίδρασίς των καὶ ἐπὶ τοῦ πολιτειακοῦ βίου ἦτο εὐεργετική. Δι' αὐτῆς πολλάκις κατηυνάζετο ὁ σάλος τῶν παθῶν, ἅτινα διήγειρον αἱ κοινωνικαὶ προλήψεις, αἱ ἀπαιτήσεις τῆς φιλοδοξίας, τοῦ γένους καὶ τῶν δαφνῶν τοῦ Ἀγῶνος.

Ἡ Ἑλληνὶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πιστὴ εἰς τὰ πάτρια, θρησκευτική, φιλόπατρις, ἔχουσα νοημοσύνην πολλὴν, καρδίαν στοργικὴν δρᾷ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ δοκησισοφίας, ἄνευ ἀξιώσεων τίτλων, ἄνευ ὑπεροψίας. Εἰς τὰ σπουδαιότερα τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Πατρίδος της ζητήματα δὲν εἶναι ψυχρὰ καὶ ἐγωϊστική, ἀδιάφορος καὶ ξένη. Ἕνεκα τούτου αἱ ἐπιφανεῖς ἐκεῖναι δέσποιναι ἀποτελεσματικῶς εἰργάσθησαν, καὶ φῶς καὶ αἴγλην διέχυσαν περὶ ἑαυτάς. Πόσοι σπουδαῖοι ἄνδρες δὲν ἐπσιδαγωγήθησαν ὑπὸ τοιούτων εὐσεβῶν μητέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ σοβαροὶ πολιτευταὶ καὶ γενναῖοι πολῖται ἀνεδείχθησαν!

Τοιαῦται δέσποιναι περιέβαλλον καὶ τὸν θρόνον τῶν Βασιλισσῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἱερὰ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσίς των, ἡ φιλοπατρία καὶ ἐχεφροσύνη των ἐπηύξανον τὴν ἐκτίμησιν περὶ τῆς Ἑλληνίδος. Αὗται ἐγένοντο καὶ πολλῶν ἔργων καὶ πράξεων ἐθνωφελῶν καί σπουδαίων θερμαὶ συνήγοροι. Αὗται ἐν ταῖς μεγάλαις καὶ ἐθνικαῖς τελεταῖς ἀνταπέδιδον, ὡς πολύφωτοι ἀδάμαντες, τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Ἡ Κυριακοῦλα Κριεζῆ ὑπῆρξεν εἰς τῶν στιλπνῶν ἀδαμάντων ἐν τῇ Ἀνακτορικῇ Αὐλῇ. Ἡ λεπτότης τῶν αἰσθημάτων, τὸ εἰλικρινὲς τοῦ ἤθους, ἡ νοημοσύνη της ἀνέδειξαν αὐτὴν καὶ ἐφείλκυσαν τὴν ἐκτίμησιν καὶ εὔνοιαν τῆς ἀειμνήστου Βασιλίσσης Ἀμαλίας, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ὑψηλοῦ τὴν ἐτίμησε τίτλου «Ἐπίτιμος Κυρία τῶν Ἀνακτόρων», τίτλου, ὃν ὀλίγισται Ἑλληνίδες ἔτυχον κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Βασιλείας. Εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς καὶ τελετὰς ἡ κυρία Κριεζῆ περιβλεπτον κατεῖχε θέσιν. Αὕτη ἤνοιγε καὶ τοὺς Ἀνακτορικοὺς χορούς, χορεύουσα μετὰ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος τὴν Πολονέζαν. Διὰ τῆς ἰδιαζούσης ταύτης τιμῆς, ἡ Βασιλεία ἀπέδιδε καὶ τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν εἰς τὴν Ἑλληνίδα Ὑδραίαν, ἣν ἐκπροσωποῦσα ἡ κυρία Κριεζῆ, ἐφόρει πάντοτε ἐν τῇ Αὐλῇ, καὶ μετὰ πολλῆς ὑπερηφανείας τὸ τοπικόν της ἔνδυμα, πληροῦσα οὕτω καὶ πόθον τῆς Σεπτῆς Ἀνάσσης της. Ὑπὸ τὸ κρήδεμνον (μπουλέτσι), δι' οὗ τόσον ἐπιχαρίτως ἐκαλλώπιζε τὴν κόμην της, ἀνεδεικνύετο ἔτι μᾶλλον ἡ λεπτὴ αὐτῆς καλλονή. Μελάγχρους καὶ θελκτικὴ τὴν μορφήν, εἶχε τὸ μέτωπον εὐρύ, σκιαζόμενον ὑπὸ ἐβενώδους κόμης, τὸ μειδίαμα γλυκύ. Οἱ ὡραῖοι καὶ ἐκφραστικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον βλέμμα ἀγαθότητος· σπινθήροντες ἐν βαθυσκίῳ ἀποχρώσει ἀπέδιδον λάμψιν θωπευτικήν. Καὶ τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημά της διεγράφετο ὑπὸ τὴν ποδήρη ἐσθῆτα, τὸ πλούσιον κοντογοῦνι, τὸν λευκὸν μεταξοῦφαντον στηθόδεσμον καὶ τὴν πολυποίκιλτον ζώνην.

Αἱ Κυρίαι τῆς Αὐλῆς ἔφερον τότε τὰς τοπικάς των ἐνδυμασίας κατ' ἀπαίτησιν τῆς ἀειμνήστου Ἀμαλίας, καὶ μάλιστα τὴν λεγομένην ἑλληνικήν, ἣν καλλιτεχνικώτατα περιεβάλλετο αὐτὴ ἡ Βασίλισσα. Καθ' ὑψηλήν Της ἐντολὴν ἐγένετο ἐν δαγγεροτυπίᾳ εἰς ὡραῖον καὶ ἁρμονικὸν σύμπλεγμα ἡ εἰκὼν τῶν Ἐπισήμων Κυριῶν τῶν Ἀνακτόρων Χρυσηΐδος Α. Μαυρομιχάλη, Κυριακούλας Α. Κριεζῆ, Φωτεινῆς Γ. Κολοκοτρώνη καὶ Ἀγγελικῆς Μοναρχίδου, ψαριανῆς, μετὰ τῶν Κυριῶν τῆς Τιμῆς τῆς βαρωνίδος Πλουσκὼφ καὶ Ραϊνεμκόφ, ἀμφοτέρων Γερμανίδων, τῆς Φωτεινῆς Μαυρομιχάλη καὶ Ἑλένης Μπόταση, τῆς ἐκ Σπετσῶν. Ἑκάστη τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν φέρουσα τὸ τοπικόν της ἔνδυμα ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἑλληνίδα τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων καὶ νήσων τῆς Ἑλλάδος. Τῆς ἱστορικῆς ταύτης εἰκόνος, παριστώσης τὴν ἑλληνικὴν Αὐλὴν ἀντίτυπον θὰ περιλαμβάνῃ τὸ ἐκδοθησόμενον Λεύκωμα.

Ὁ Ἄγγλος ἱστοριογράφος Gaston ἐξιστορῶν τὰ κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, τὸν κρινωνικὸν βίον, τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς Ἑλλάδος, παρενείρει εἰς τὴν συγγραφήν του καὶ πολλὰ συμβάντα, ἀνέκδοτα, εἰκόνας ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου εἰλημμένας· καὶ περὶ τοῦ εὐδαίμονος οἴκου Κριεζῆ ὡραῖον πλέκει ἐγκώμιον καὶ θελκτικὴν παριστᾷ τὴν εἰκόνα δεσποίνης Ἑλληνίδος.

«Ἡ κυρία Κριεζῆ διατηρεῖ καὶ εἰς τὴν Αὐλὴν τὸ ὑδραϊκὸν ἔνδυμα. Αὕτη εἶναι τὸ πρότυπον εὐγενείας καὶ δεσποίνης Ὑδραίας. Λεπτοφυὴς καὶ θελκτικὴ ἐκδηλοῖ τὴν καλὴν αὐτῆς καταγωγήν. Γυνὴ ὡραία, ὡς ἅπασαι αἱ Ὑδραῖαι, αἵτινες ὑψηλαὶ καὶ εὔπλαστοι ὁμοιάζουσι τὰς ὡραίας Ρωμαίας τοῦ Ἀλβάνου καὶ Βελλέτρι...

»Οὐδέποτε εὑρέθην πρὸ χαριεστέρου καὶ συγκινητικωτέρου θεάματος ἢ τῆς οἰκογενείας Κριεζῆ. Οἱ υἱοὶ καὶ θυγατέρες ἀποτελοῦσι μοναδικὸν σύμπλεγμα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· οὗτοι μὲν ἐκπροσωποῦντες τὰ προγονικὰ καὶ πατριαρχικὰ των ἤθη, τὰ τέκνα δὲ τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας τοῦ καλοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐποχῆς. Ὁ πατριωτισμὸς ἀμφοτέρων τῶν συζύγων εἶναι πανθομολογούμενος. Οἱ ξένοι Διπλωμάται μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ νεοσυστάτου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ φιλοπατρία, ἡ ὑψηλὴ τοῦ Ἔθνους ἰδέα, ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ ὑποδούλου Γένους ἐνέπνεε τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰ-

σθήματα τῶν συζύγων Κριεζῆ καὶ ἐφαντάζοντο μεγάλην τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλλάδα, καὶ ἰσχυρὰν καὶ κραταιὰν τοῦ μέλλοντος ναυτικὴν Δύναμιν, δεομένην ἐπὶ τούτῳ πολλῶν καὶ δεξιῶν βραχιόνων· ὅθεν καὶ τοὺς τέσσαρας τῶν υἱῶν των εἰς τὸ ναυτικόν της ἀφιέρωσαν. Ἀποστέλλεται ὁ πρωτότοκος Γεώργιος, μετ' ἄλλων νέων, υἱῶν ἀγωνιστῶν, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὄθωνος εἰς Μόναχον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βρέστην, εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν· πλὴν βάσκανος μοῖρα ἀποκόπτει τοῦ εὐέλπιδος νέου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς, ἅμα ἐπανῆλθε νὰ δράσῃ ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ τοῦ τρίτου Ἰωάννου, σπουδάζοντος ἐν τῷ ἀγγλικῷ ναυτικῷ. Ἀλλ' οἱ ἕτεροι, Δημήτριος καὶ Ἐπαμεινώνδας, ἀφθόνως συνεισέφερον τὸν ἀμητόν· ἐκλεκτοὶ σήμερον τοῦ Ναυτικοῦ ἀξιωματικοί, διακρίνονται διὰ τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἀρίζηλον τοῦ χαρακτῆρος, ὁ μὲν πρῶτος καὶ ὡς ὑπασπιστὴς τοῦ ἡμετέρου Ἄνακτος, ὁ δὲ δεύτερος καὶ ὡς βουλευτὴς Ὕδρας καὶ ὑπουργός. Τιμᾷ ὁμοίως καὶ τὸ διπλωματικὸν στάδιον ὁ νεώτατος υἱὸς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλὰ καὶ τὰς θυγατέρας των ἐμορφωνε καὶ ἐξέπαιδευεν ἡ ἀνδρεία τὸ φρόνημα Κυριακοῦλα ἐν πνεύματι εὐσεβείας καὶ πίστεως, ἐν ἑλληνοπρεπεῖ ἀγωγῇ, ἀκολουθοῦσα ἀμετασαλεύτως τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ φρονήματα τοῦ ἐνδόξου συζύγου της, ὅστις ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτῆς ὁποίαν κληροδοσίαν ἀφίνει εἰς τὰς θυγατέρας των, ὧν τὴν περιουσίαν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος προσέφερεν ἀπεκρίνατο : Ἐγὼ μὲν ἠγωνισάμην ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τὸ Ἔθνος μου θέλει φροντίσει ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐν τοιούτῳ οἴκῳ ἐμορφώθησαν αἱ εὐσεβεῖς Ἑλληνίδες καὶ διαπρεπεῖς δέσποιναι Ἑλένη Ἠπίτου, Μαρία Ἀλεξανδροπούλου, Ἀγγελικὴ Ὀρλῶφ καὶ Ζωὴ Λ. Νάκου, αἵτινες εὐλαβῶς τηρήσασαι τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, γονέων ἀγαθῶν καὶ γεναίων, εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν παραδίδουν τὰς οἰκογενειακὰς ἀρετάς.

Πολλὰ γράφονται κατὰ καιροὺς περὶ τῆς δράσεως τῆς Ἑλληνίδος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐξασκουμένης ὑψηλῆς φιλανθρωπίας· πολλὰ δὲ καὶ περὶ τῶν Γυναικείων Συλλόγων καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν Σωματείων τῶν Κυριῶν, ὡσεὶ ἡ εὐεργετικὴ αὐτῶν δρᾶσις εἶναι νεωτερισμός τις κατ' ἀπομίμησιν ἔξωθεν, ἡ δὲ τῆς φιλανθρωπίας συστηματικὴ ἐξάσκησις ξένον τι καὶ παρείσακτον. Ἀπεναντίας οὐδεμία ἀρετὴ ἐξησκήθη τοσοῦτον καὶ τὴν ὑψίστην κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ διανοίᾳ τῆς Ἑλληνίδος, ὅσον ἡ φιλανθρωπία, ἔχουσα τὴν ἀρχήν της εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Ἀλλ' ἕνεκα λόγων ἐθνικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν κατὰ διαφόρους ἐκφάνσεις ἐξησκεῖτο. Ἀπὸ τῆς Παλιγγενεσίας δ' ἀναφαίνεται ἡ Ἑλληνὶς συνεχίζουσα τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῶν μητέρων της. Ἀλλ' ἐλευθέρα ἐν κράτει ἐλευθέρῳ δρᾷ οὐχὶ μονομερῶς, ἀλλ' ἐν ἀλληλεγγύῃ καὶ ἑνότητι, συνιστῶσα φιλάνθρωπα σωματεῖα, φιλανθρωπικὰ ἄσυλα.

Ὅθεν κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τῆς βροτολοιγοῦ χολέρας τοῦ 1885, ὅτε τόσοι ἠρημώθησαν οἶκοι καὶ τόσα ἀπωρφανώθησαν τέκνα, πλειὰς ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων, Μαρία Ὑψηλάντου, Ζωὴ Σούτσου, Κυριακοῦλα Α. Κριεζῆ, Ἀνδρομάχη Μ. Ῥενιέρη καὶ Λουκία Ῥίζου ἑνοποιοῦσαι τὴν δρᾶσιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθοεργίας συνιστῶσι τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ γενναιοδωρίᾳ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας Ὑψηλάντου τὴν πρώτην ἐν Ἑλλάδι Φιλανθρωπικὴν Ἑταιρίαν Κυριῶν καὶ ἱδρύουσι τὸ ἐν Ἀθήναις «Ἄσυλον» τῶν θηλέων, ἐν ᾧ τὰ ὀρφανὰ εὑρίσκουσι περίθαλψιν καὶ προστασίαν. Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ πατριωτισμοῦ πνεῦμα ἐπιπνεῖ ἐπὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἐπισπᾷ τὰς εὐχὰς τοῦ Ἔθνους, καὶ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας. Αἱ εὐγενεῖς δέσποιναι δίδουσαι αὐταὶ πρῶται τὸν ὀβολόν των, διοργανοῦσι λαχεῖα, ἐκζητοῦσι τὰς συνεισφορὰς τῶν ὁμογενῶν, ἐργάζονται ἀνενδότως, καὶ θέτουσι τελεσφόρως τὰ ἰσχυρὰ θεμέλια τοῦ «Ὀρφανοτροφείου». Ἐν τῷ καταστατικῷ καὶ κανονισμῷ, ὃν συντάσσουσι διακρίνεται ἄκρα μετριοφροσύνη, σύνεσις καὶ ὁ ἀληθὴς τοῦ ἔργου σκοπός. Καὶ τὸ δίπλωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν κυριῶν, ἥτις ἐγένετο καθ' ὑψηλὴν μέριμναν τῆς Βασιλίσσης ἐμπερικλείει τὴν μεγάλην τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος ἰδέαν.

Ἑλληνικὸν Αὐλαρχεῖον.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Κυριακοῦλαν Α. Κριεζῆ.

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, κατὰ τὸ 3ον ἄρθρον τοῦ διοργανισμοῦ τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου, ηὐδόκησεν ἵνα Σᾶς διορίσῃ ἐπὶ τριετίαν Μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, σκοπὸν ἔχούσης τὴν διευθέτησιν τοῦ ἐν Ἀθήναις συσταθέντος Ἀμαλιείου Ὀρφανοτροφείου.

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης γνωρίζουσα τὰ φιλάνθρωπα Ὑμῶν αἰσθήμα, ἔχει πλήρη τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλετε δείξει πάντα ζῆλον καὶ δικαιώσει οὕτω κατὰ πάντα τὴν εὐμένειαν τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν ὀρφανῶν καὶ τοῦ κοινοῦ.

Ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τῇ 20 Ἰουνίου 1855.

Καθ' ὑψηλὴν διαταγὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης.

Ὁ Αὐλάρχης
Π. Νοταρᾶς.

Τὸ εὐεργετικὸν «Ἄσυλον», ὅπερ ἐν τῇ ἱδρύσει του στέγην εἶχε σχετικῶς μικρὰν διὰ τὸν μέγαν αὐτοῦ προορισμόν, σήμερον ὑψιρεφὲς Μέγαρον, ὑπὸ τὴν Προστασίαν τῆς ἀγγελομόρφου Ἀνάσσης Ὄλγας, ἀναπεπταμένας ἔχει τὰς θύρας τῆς φιλανθρωπίας, προσδεχόμενον ὑπὸ τὴν εὐρύκολπον στέγην του τὸ ὀρφανὸν καὶ τὸ ἄπορον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τέκνον.

Ἀναθυματικὴ δὲ στήλη ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ χρυσοῖς ἀναγράφει γράμμασι τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν τῆς Κυριακούλας Κριεζῆ.

Ἀλλὰ ποῖον παράδειγμα εὐσεβείας καὶ εὐποιίας παριστᾷ ὁ ἰδιωτικὸς βίος αὐτῆς! Ἀληθὴς ὀρθόδοξος χριστιανὴ ἐφοίτα ἀνελλιπῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μὴ ἐμποδιζομένη ὑπὸ τῶν γηΐνων καὶ κοσμικῶν καθηκόντων, ἐνετρύφα εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα καὶ τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν, καὶ ἐπανερχομένη οἴκαδε προσεκάλει παρ' αὐτῇ τὰς πτωχὰς τῆς ἐνορίας καὶ ὡς ἄλλη ἱέρεια τῆς θρησκείας ἐξήγει εἰς αὐτὰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ δὲν ἀπεχωρίζετο αὐτῶν, ἢ ἀφοῦ ταῖς προσέφερεν ἡ ἰδία τὸν καφέ· ἡ ἀγαθή της καρδία ἐγνώριζε νὰ ἐπιχέῃ γλυκὺ βάλσαμον στοργῆς καὶ εὐποιίας. Τοιοῦτον ὕψος Χριστιανικῆς ἀρετῆς δὲν διέφυγε τὸ πατρικὸν ὄμμα τοῦ Σεβαστοῦ Μητροπολίτου Θεοφίλου, ὅστις εὐλογῶν καὶ ἐνθαρρύνων αὐτήν, τῇ προσέφερεν ὡς εὐχητήριον δῶρον, βιβλίον θρησκευτικόν, Κυριακοδρόμιον, μετὰ τῆς εἰκόνος του, ἐφ' ἧς ἐπέγραφε τὰ ἑξῆς :

Τῇ Εὐγενεστάτῃ Κυρίᾳ Κυριακούλᾳ Α. Κριεζῆ, Ναυάρχου ἀνδρὸς Ἐνδόξου, Ἀγωνιστοῦ καὶ Εὐεργέτου τῆς Πατρίδος.

Ἴδιον Εὐγνωμοσύνης καὶ Σεβασμοῦ τεκμήριον

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν
Θεόφιλος.

Ὑπὸ τοιαύτας ἐμπνεύσεις, ὑπὸ τοιαῦτα αἰσθήματα διήνυσε τὸν βίον αὐτῆς. Διὸ ἐν πανδήμῳ θλίψει καὶ μετ' ἐκτάκτου τιμῆς ἡ Βασιλεία, ἡ Πολιτεία, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία περιστοιχίζουσα τὸ φέρετρόν της ἐν ἔτει 1876 ἀπέδιδεν τὰς ἐνδείξεις σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτὴν, ἥτις ὑπῆρξεν εὐτυχὴς σύζυγος καὶ μήτηρ, καὶ ὁ ἰδεώδης τύπος Ἑλληνίδος τῆς μεγάλης γενεᾶς τῶν μητέρων τοῦ 1821.

Ἂν τὰ παράσημα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς δόξης κοσμοῦσι τὰ ἡρωϊκὰ στήθη τοῦ ἐνδόξου ναυμάχου Ἀντωνίου Κριεζῆ, παράσημον ὡραῖον καὶ στέφανος ἀμάραντος στέφει τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπιφανοῦς Ἑλληνίδος Κυριακούλας. Τὸν στέφανον τοῦτον οἱ ἠθικοὶ τῆς ἀνθρωπότητος νόμοι πλέκουσι δι' ἀειθαλῶν ἀνθέων.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ

Ὁ Ἀνδρέας Κάλβος ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1796. Συμπολίτης καὶ σύγχρονος τοῦ Σολωμοῦ ἐσπούδασεν ἐπίσης ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλὰ βαθύτερον ἐκείνου· ὁ Σολωμὸς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ διὰ μόνου τοῦ εὐγενοῦς τίτλου τοῦ ποιητοῦ. Εἰς τὸν τοῦ Κάλβου δέον νὰ προστεθῇ καὶ ὁ τοῦ λογίου.

Φίλος τοῦ Φωσκόλου, ὅστις ἦτο ἐπίσης συμπολίτης του, ὁ Κάλβος προσεκολλήθη εἰς αὐτόν. Γενόμενος γραμματεὺς αὐτοῦ τὸν ἠκολούθησε, πρῶτον εἰς Γενεύην τῷ 1816, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς Λονδῖνον τῷ 1819. Ἀλλ' ἐπῆλθεν αἴφνης ῥῆξις μεταξὺ τῶν δύο ποιητῶν.

Ἡ νευρικὴ αὐτῶν ὀξυθυμία ἢ τὸ εὐερέθιστον τοῦ χαρακτῆρός των, ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῶν πρώτων αὐτῶν διενέξεων· ἀφοῦ δὲ πολλάκις συνδιηλλάγησαν, τέλος διέλυσαν ὁριστικῶς τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν τῷ 1821.

Ὁ Κάλβος νυμφευθεὶς ἐν Λονδίνῳ νέαν Ἀγγλίδα ἐχρησιμοποίησε τὰς γνώσεις του διδάσκων τὰ ἑλληνικά. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἔχαιρε τὴν φήμην λογίου, πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ ὄνομα ὡς Ἕλλην συγγραφεύς. Οὐδέποτε ποιητὴς ἐπροικίσθη διὰ πλειοτέρας δυνάμεως καὶ πρωτοτυπίας. Ἡ ἔμπνευσις αὐτοῦ εἶναι ὑψηλή, ἡ ἔκφρασις πλήρης πάθους, ἡ φαντασία του εὐρεῖα, ἡ δὲ διατύπωσις αὐτῆς διαπεπονημένη. Ἔχει ὕφος ὅλως ἴδιον, ἡ γλῶσσα αὐτοῦ οὔτε ἡ χυδαία διάλεκτος εἶναι, οὔτε ἡ τότε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λογίοις. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, ἣν ἐδίδασκεν, ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ ὕφους καὶ τοῦ ῥυθμοῦ αὐτοῦ τοιαύτην ἐπιρροήν, ὥστε περιφρονεῖ τὰς ἀξιώσεις τοῦ κοινοῦ, εἰς ὃ ἀποτείνεται. Ἀψηφῶν τὰ ἀρέσκοντα εἰς τοὺς συγχρόνους αὐτοῦ ἐπιζητεῖ ὑπεροπτικῶς ἰδιάζοντα τύπον πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν του. Ὁ Κάλβος ἐπινοεῖ ἴδιον μέτρον, οὐτινος τὸ βεβιασμένον μαρτυρεῖ τὴν προσπάθειαν τῆς ἐφευρέσεως.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ λαὸς δὲν ἐννόησε τὸν ποιητὴν τῶν ᾠδῶν. Μόνοι οἱ λόγιοι θαυμάζουσι τὴν δύναμιν, τὴν τέχνην τῶν ποιημάτων τοῦ Κάλβου. Ἐὰν ὁ Ζακύνθιος ποιητὴς ἔζη εἰς τὴν πατρίδα του ὁμιλῶν καθ' ἑκάστην τὴν ζῶσαν γλῶσσάν του, περιοριζόμενος ν' ἀνευρίσκῃ εἰς τὰς νέας λέξεις τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν πρὸς τὰς ἀρχαίας, ὁ Κάλβος θὰ ἐγίνετο ὁ πρῶτος τῶν ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἔδει πρὸς τοῦτο νὰ εἴχεν ἀκούσει, ὡς ὁ Σολωμὸς ἐν Ζακύνθῳ, τὸν Τρικούπην λέγοντα: ψάλλε μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐὰν θέλῃς νὰ ψάλῃ τοὺς στίχους σου ἡ Ἑλλάς!!

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔψαλλε τὰς ᾠδὰς τοῦ Κάλβου. Ὅπως γείνῃ καταληπτὸς εἰς τοὺς πολλούς, ἦτο σχεδὸν ἀνάγκη νὰ μεταφρασθῇ, ἀλλ' οὐχ ἧττον ὁ Κάλβος κατέχει ἐν τῇ ἑλληνικῇ γραμματολογίᾳ θέσιν, ἣν ἠδύναντο καὶ οἱ δημοτικώτεροι τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν νὰ φθονήσωσιν. Ἂς κρίνῃ τις περὶ τούτου ἐκ τῶν ἑξῆς παραθέσεων.

Ὠδὴ πρώτη.

Ὁ φιλόπατρις.

Ὦ φιλτάτη πατρίς,
ὦ θαυμασία νῆσος
Ζάκυνθος, σὺ μοῦ ἔδωκες
τὴν πνοὴν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
τὰ χρυσᾶ δῶρα.

Ποτὲ δὲν σὲ ἐλησμόνησα
ποτέ. Καὶ ἡ τύχη μ' ἔρριψε
μακρὰν ἀπὸ σέ· μὲ εἶδε
τὸν πέμπτον τοῦ αἰῶνος
εἰς ξένα ἔθνη.

Ἀλλὰ εὐτυχὴς ἢ δύστηνος,
Ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτει
τὰ βουνὰ καὶ τὰ κύματα
σὲ ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου
πάντοτε εἶχον.

Σὺ ὅταν τὰ οὐράνια
ῥόδα μὲ τὸ ἀμαυρότατον
πέπλον σκεπάζει ἡ νύκτα,
Σὺ εἶσαι τῶν ὀνείρων μου
ἡ χαρὰ μόνη.

Τὸ κῦμα Ἰόνιον πρῶτον
ἐφίλησε τὸ σῶμα,
πρῶτοι οἱ Ἰόνιοι Ζέφυροι,
ἐχάϊδευσαν τὸ στῆθος
τῆς Κυθερείας.

Κι' ὅταν τὸ ἑσπέριον ἄστρον
Ὁ οὐρανὸς ἀνάπτῃ
καὶ πλέωσι γέμοντα ἔρωτος
καὶ φωνῶν μουσικῶν
θαλάσσια ξύλα.

Φιλεῖ τὸ ἴδιον κῦμα,
οἱ αὐτοὶ χαϊδεύουν Ζέφυροι
τὸ σῶμα καὶ τὸ στῆθος
τῶν λαμπρῶν Ζακυνθίων,
ἄνθος παρθένων.

Μοσχοβολάει τὸ κλίμά σου,
ὦ φιλτάτη πατρίς μου,
καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος
ἀπὸ τὴν μυρωδίαν
τῶν χρυσῶν κίτρων...

Ἡ λαμπὰς ἢ αἰώνιος
σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν
τοὺς καρπούς, καὶ τὰ δάκρυα
γίνονται τῆς νυκτὸς
εἰς ἐσὲ κρῖνα.

Ἂς μὴ μοῦ δώσῃ ἡ μοῖρά μου
εἰς ξένην γῆν τὸν τάφον·
εἶναι γλυκὺς ὁ θάνατος
μόνον ὅταν κοιμώμεθα
εἰς τὴν πατρίδα.

Ἡ πρώτη συλλογὴ τῶν ᾠδῶν τοῦ Κάλβου, «ἡ Λύρα», ἐδημοσιεύθη ἐν Γενεύῃ τῷ 1824. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξεδόθη μετάφρασις αὐτῶν γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Stanislas Julien. Ἐν ἔτει 1826 ἐδημοσιεύθη ἐν Παρισίοις ἑτέρα μετάφρασις συλλογῆς νέων ᾠδῶν τοῦ Κάλβου, μετὰ προσθήκης ἀπανθίσματος ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Χριστοπούλου ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τῶν Helléniennes, P. de C. (ἤτοι τοῦ Pauthier de Censay). Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι οἱ μεταφρασταὶ τοῦ Κάλβου ὑπῆρξαν ἀμφότεροι δύο τῶν ἀρίστων συγχρόνων Σινολόγων.

Ὁ Κάλβος θεωρεῖ μακρόθεν τὸ αἱματηρὸν δρᾶμα τῆς ἐπαναστάσεως. Οἱ ἥρωες οἱ περικλεεῖς νικῶντες νίκας εἶναι ἀδελφοὶ αὐτοῦ· αἱ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐνσκήπτουσαι φοβεραὶ καταστροφαὶ ἐπισκήπτουσιν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὁ ποιητὴς δὲν δύναται μὲν νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίου γῆς. ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐξάπτει τὴν καρδίαν του ὁ λαΐλαψ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ψάλλει τὴν τραγικὴν ἐποποιίαν λαοῦ θνήσκοντος ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ν' ἀναζήσῃ. Ἀφέλεια θεία, ἥτις θὰ προκαλέσῃ τὸ μειδίαμα τῆς τύχης!

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν Ἑλλήνων προύχόντων ἐν Κωνσταντινουπόλει, νέα ἐπῆλθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας θλῖψις, ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ὁλοσχεροῦς καταστροφῆς τοῦ ἱεροῦ λόχου ἐν Δραγατσανίῳ τῆς Βλαχίας. Ὁ λόχος οὗτος

περιελάμβανε τὸ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν, σπουδαστὰς σπεύσαντας ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑσπερίας, ὅπως τεθῶσιν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑψηλάντου.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ πρῶτον τῆς ἐπαναστάσεως σύνθημα ἐδόθη ἐν Βλαχίᾳ. Σκοπὸς τῶν Ἑλλήνων ἦτο νὰ διαδοθῇ ταὐτοχρόνως τὸ πῦρ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπανταχοῦ, ὅπως διὰ τῆς ἐπεκτάσεως προσλάβῃ μεγαλητέραν δύναμιν.

Ὁ Κάλβος ἀποτείνει εἰς τὸν ἱερὸν λόγον τὰς ὡραίας ταύτας στροφάς:

Σᾶς ἄρπαξεν ἡ τύχη
τὴν νικητήριον δάφνην,
καὶ ἀπὸ μυρτιὰ σᾶς ἔπλεξε
καὶ πένθιμον κυπάρισσον
στέφανον ἄλλον.

Ἀλλ' ἄν τις ἀποθάνῃ
διὰ τὴν πατρίδα, ἡ μύρτος
εἶναι φύλλον ἀτίμητον,
καὶ καλὰ τὰ κλαδιὰ
τῆς κυπαρίσσου.

Ἀπὸ τὴν στάμναν χύνει
τὰ ρεύματα τῆς λήθης
καὶ τὰ πάντα ἀφανίζει·
χάνονται πόλεις, χάνονται
βασίλεια καὶ ἔθνη.

Ἀλλ' ὅταν πλησιάσῃ
τὴν γῆν, ὅπου σᾶς ἔχει,
θέλει ἀλλάξει τὸν δρόμον του
ὁ χρόνος, τὸ θαυμάσιον
χῶμα σεβάζων.

Αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τὴν ἀρχαίαν
πορφυρίδα καὶ σκῆπτρον
θέσωμεν τῆς Ἑλλάδος,
θέλει φέρει τὰ τέκνα της
πᾶσα μητέρα.

Καὶ δακρυχέουσα θέλει
τὴν ἱερὰν φιλήσει
κόνιν, καὶ εἰπεῖ τὸν ἔνδοξον
λόχον, τέκνα μιμήσατε,
λόχον ἡρώων!

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Εὐφρασία Κετσέα

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΚΘ'.

Αὔριον περὶ τὴν 1ην μ.μ. θὰ σᾶς ἀναμείνω εἰς τὴν Λευκὴν Πόλιν, εἰς τὸ *Μέγαρον τῶν Μεταλλείων* διὰ τὸ πρόγευμα, μᾶς εἶπεν ὁ καθηγητὴς Ward, ὁ μεγαλήτερος ἐκθέτης τοῦ Μεγάρου τούτου, ὅστις συνεδείπνησε μαζή μας, φίλος καὶ οἰκεῖος τῆς κ. Coonley.

Ἀπό τινος τὸ ὄνομα τῆς *Λευκῆς Πόλεως* μὲ ἔκαμνε νὰ φρικιῶ, νὰ καταλαμβάνωμαι ὑπὸ ἀορίστου φόβου, ὑπὸ παραδόξου ἐκνευρισμοῦ· Ἐκούραζεν ἀσυνήθως καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὴν καρδίαν, καὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τοὺς πόδας μου ἡ Ἔκθεσις. Ὅ.τι ἔβλεπα ἐκεῖ ἦτο ἴσως ἀνώτερον τῆς ἀντιληπτικῆς μου δυνάμεως, ἀνώτερον τῆς νοητικῆς μου ἀντοχῆς, ἀνώτερον τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐγὼ φύσει βλέπω, αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι τὸν περὶ ἐμὲ κόσμον. Καὶ εἶναι παράδοξος, ἀκατάληπτος ἡ ἰδιοφυία αὐτὴ τῆς νοητῆς, τῆς πνευματικῆς ὁράσεως, καθ' ὃν τρόπον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τὴν αἰσθάνεται. Αἱ εἰς τὴν Ἔκθεσιν ἐπισκέψεις μου προὐκάλεσαν τὴν προσοχήν μου ἐπὶ ἰδιαιτέρας τινὸς ἀντιληπτικῆς ἀνωμαλίας, εἰς ἣν ἄλλοτε δὲν εἶχον προσέξει.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπάτουν τὴν ἐπὶ τῆς προκυμαίας γέφυραν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Ἐκθέσεως, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεώς μου ἠλλοιοῦτο ἐπαισθητῶς. Τὰ ἀκράτητα κύματα τοῦ μηρμυκιώντος πλήθους, τῶν πολυποικίλων φυσιογνωμιῶν, τῶν μυριοχρόων ἐνδυμασιῶν, οἱ συριγμοὶ καὶ ὁ ἐκκωφαντικὸς θόρυβος τῶν πηγαινοερχομένων ἁμαξοστοιχιῶν, ἡ παραλλήλως, ἐπὶ τῆς λίμνης ἀνεμοζάλη καὶ ταραχὴ τῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μαινομένων στοιχείων, τὰ ἐν αὐτῇ παντὸς μεγέθους καὶ σχήματος ἱστιοφόρα καὶ λέμβοι καὶ γόνδολαι καὶ ἀτμόπλοια τὰ τέμνοντα τὸ ὕδωρ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖ παφλασμῷ πλέοντα ἐν τῷ μέσῳ ἀναπηδόντων ἀφρῶν, ὅλαι αὗται αἱ τόσον ποικίλαι καὶ διάφοροι εἰκόνες, συνεπυκνοῦντο, ἠνοῦντο, καὶ ἀπετέλουν δι' ἐμὲ ἓν σύνολον μέλαν καὶ λευκόν, καὶ οὐδὲν πλέον.

Οὔτε σχῆμα, οὔτε γραμμή, οὔτε ἄλλο χρῶμα ὑπῆρχε πλέον δι' ἐμέ. Καὶ ἡ ψυχή μου συνεσφίγγετο, καὶ αἴσθημα τι δέους, αἴσθημα μεγάλου, ἀπείρως μεγάλου καὶ κενοῦ μὲ συνεῖχε ὅλην καὶ μὲ καθίστα ἀνίκανον εἰς πᾶσαν σκέψιν.

Εἰσηρχόμεθα εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἁμαξαν, συνεσπειρούμην εἰς γωνίαν τινά, ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατὰ τὴν ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἀπὸ Σικάγον εἰς τὴν Λευκὴν Πόλιν μεταβάσεώς μας κατώρθουν νὰ ταξινομήσω εἰς τὴν διάνοιάν μου τὰς διαφόρους εἰκόνας, αἵτινες πρὸ ὀλίγου τόσον μὲ εἶχον καταπλήξει. Εἰς ἰσχυρὸς συριγμὸς, καὶ ἡ συνήθης ἐκείνη ὡς σκοντταπτικὴ κίνησις τῆς σταματώσης ἁμαξοστοιχίας, μὲ ἀπέσπα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην προσήλωσίν μου.

Ὁ σταθμὸς τῆς Ἐκθέσεως ἦτο ἡμιτελής. Μεγάλαι σανίδες καὶ δοκοὶ καταλλήλως τοποθετημέναι διηυκόλυνον τὴν εἰς τὴν κλίμακατῆς γεφύρας μετάβασίν μας. Κατηρχόμεθα, διεσχίζαμεν τὴν πρώτην πρὸ ἡμῶν ἐγκάρσιον ὁδόν, τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ πλαίσιον τοῦ ἀπεράντου περιβόλου τῆς Ἐκθέσεως. Καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἦσαν πάντοτε παρατεταγμένοι μικροπῶλαι ὁδηγῶν τῆς Ἐκθέσεως, ἐμπορῖσκοι διαφόρων παιγνίων μηχανικῶν, ἐνοικιασταὶ μικροσκοπικῶν καὶ ἐλαφρῶν ἐξ ἐλάσματος καθισμάτων, οἵτινες ἐγκωμίαζον τὸ ἐμπόρευμά των καὶ ἀπετέλουν τὸ προοίμιον τοῦ θορύβου, τῶν φωνῶν καὶ τῆς κινήσεως, ἥτις μᾶς ἀνέμενεν εἰς τὴν Ἔκθεσιν.

Εἴμεθα ἤδη πρὸ τοῦ ξυλίνου κιγκλιδώματος, τὸ ὁποῖον περιστοιχίζει ἀπὸ τὰς τρεῖς πλευρὰς τὴν ἀπέραντον αὐτὴν τοῦ Jackston Park ἔκτασιν, καὶ ὑποβαστάζει τὴν καθ'ὅλον τὸ μῆκος τοῦτο ἐκτεινομένην ἐναέριον τοῦ σιδηροδρόμου γραμμήν. Ἡ ἔξωθεν τοῦ κιγκλιδώματος τούτου ἐντύπωσις τῆς Ἐκθέσεως εἶναι πενιχρά. Ἡ φυσικὴ τοῦ ἐδάφους ἀνωμαλία ἐμποδίζει τὸν εἰσερχόμενον νὰ περιβάλλῃ διὰ τοῦ βλέμματος τὸ σύνολον τοῦ γιγαντίου τούτου ἔργου, τὰ δ'ἀμέσως ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου μικρὰ καὶ ἀκανόνιστα τμήματα τῆς Midway Plaisance ποιοῦσι παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

Εἶναι ἐδῶ ἡ Ἀνατολὴ ὅλη ἐν σμικρῷ, ἡ Ἀνατολὴ ἡ παλαιά, ἡ φυσική, ἡ ἀπέριττος, μὲ τὸν ἀρχέγονον ἔτι τρόπον τῆς ζωῆς, ἡ Ἀνατολὴ μὲ τοὺς ποικίλους αὐτῆς λαοὺς καὶ τὰς ἰδιορρύθμους φυλάς, μὲ τοὺς κιτρίνους καὶ χαλκόχρους καὶ λευκοὺς καὶ μαύρους ἀναμὶξ ἀνθρώπους της. Ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὰ παλαιά, τὰ ἀρχέγονα σπιτάκια της, τοὺς στενοὺς δρόμους της, τὰς δι' ὀναρίων συγκοινωνίας της. Ἡ Ἀνατολὴ μὲ τὰς μαλθακὰς καὶ τρυφηλὰς γυναῖκάς της, τὰς ἐνδεδυμένας ὡς αἱ Παναγίαι τῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων, μὲ πλατέα ἐκ ζωηροῦ χρώματος ὁλοσηρικοῦ φορέματα, μὲ μαργαριτοπλέκτους ἐμβάδας, καὶ κατὰ γῆς συρόμενα περιχείρια, μὲ πρόσωπα ἐψημυθειωμένα ἀνεπιφυλάκτως, μὲ παρειὰς ὡς κακοβαμμένα ὠὰ τοῦ Πάσχα, μὲ ὀφρεῖς ζωγραφισμένας, μὲ βλεφαρίδας μαυρισμένας, μὲ πόδας ἐστρεβλωμένους καὶ μὲ ὄνυχας ἐρυθροκιτρίνους. Τέλος ἡ Ἀνατολὴ μὲ τοὺς δούλους καὶ τοὺς ἄρχοντας, μὲ τοὺς προνομοιούχους καὶ τὰ κτήνη, μὲ τὰ καφφενεῖα καὶ τοὺς ναργελέδες της, μὲ τὰ πιλάφια καὶ τοὺς χαλβάδες της, καὶ μὲ ὅλην τὴν γλυκύτητα καὶ νοστιμάδα, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἀθλιότητα καὶ κτηνωδίαν τοῦ βίου καὶ τῶν συνηθειῶν της ἐξελίσσεται ἐδῶ ἐν ὅλῃ τῇ φυσικῇ πρωτοτυπίᾳ της.

Εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο μᾶς ἑλκύει ὁ καφφὲς πρώτιστα, ὁ καφφὲς ὁ ἰδικός μας μὲ καϋμάκι, μὲ ἄρωμα, μὲ οὐσίαν. Εἰς τὸ πρῶτον τουρκικὸν καφενεῖον, μὲ τοὺς ὑπαλλήλους ὅλους ἐνδυμένους τουρκικὰ καὶ ὁμιλοῦντας ἑλληνικά, εἰσερχόμεθα, διότι τὸ ἄρωμα, ἡ ὀσμὴ φρέσκου καφφὲ ἀνέκοψεν ἀποτόμως πᾶσαν διάθεσίν μας νὰ συνεχίσωμεν τὸν δρόμον μας. Τὰ τραπεζάκια, τὰ κύπελλα, οἱ ναργελέδες ἡ διακόσμησις ἐν γένει τοῦ καφφενείου ὡς τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τέλος πάντων, ἰδοὺ καὶ μία γωνία ὅπου λαλοῦν τὴν γλῶσσάν μας, ὅπου πρώγουν καὶ πίνουν καὶ αἰσθάνονται ὡς ἡμεῖς. Καλὴ βεβαίως ἡ πρόοδος καὶ οἱ Ἀμερικανοί, καὶ αἱ ἐπινοήσεις καὶ αἱ ἐφευρέσεις των αἱ μηχανικαί, καὶ ὁ πλοῦτός των καὶ ἡ πολυτέλειά των· ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Τὴν χαράν, τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν συγκίνησιν ἣν ἠσθάνθην ἐδῶ εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ καφφενεῖον, ροφῶσα ἡδονικῶς ἀπὸ τὸ μικρὸν κύπελλόν μου τὸν ἀχνίζοντα καὶ μοσχοβολοῦντα καφφέ μου, δὲν τὴν εἶχον αἰσθανθῆ οὔτε εἰς τὰ ἐπισημότερα γεύματα τοῦ Σικάγου. Μὲ τοὺς ὑπηρέτας ἐγείναμεν ἀμέσως φίλοι. Ὡμιλούσαμεν μετ' αὐτῶν ὡς νὰ μᾶς συνέδεεν ἀρχαία γνωριμία. Τὸ ὕφος μας ἀπέπνεεν ἀγάπην, στοργήν, ἀληθὲς ἐνδιαφέρον.

Καὶ ἦσαν ὅλοι νέοι εὐσταλεῖς, ζωηροί, μὲ φυσιογνωμίας συμπαθεῖς, μὲ ὀφθαλμοὺς μέλανας, εὐκίνητοι, ἀληθεῖς λεβέντηδες μὲ τὰ ἐκ κυανοχρόου ἐριούχου σαλβάριά των καὶ τὰ ἐρυθρᾶ ἐσωκάρδιά των. Ἐκέρδιζον ἓν δολλάριον τὴν ἡμέραν πλὴν τῆς τροφῆς,τῆς συντηρήσεως καὶ τῶν δαπανῶν τοῦ ταξειδίου των. Ὁ κύριος τοῦ καφφενείου καὶ ξενοδοχείου αὐτοῦ ἦτο Ἰταλός, ἐμπορευόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ αὐτοὶ εἰργάζοντο, πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸν Νέον Κόσμον.

Εἰς τὸ παρὰ τὸ καφφενεῖον διαμέρισμα ἠκούοντο ἀνδρικαὶ φωναὶ τονίζουσαι ἡσύχως περιπαθέστατον *ἄμανὲ* τῇ συνοδείᾳ τετραχόρδου. Εἴχομεν τρεῖς ἔτι ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν μας μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς συνεντεύξεώς μας παρὰ τῷ κ. Ward. Ἐκεῖ εἰς τὰς πλησίον μας τραπέζας οἰκογένειαι ὁλόκληροι Ἀμερικανῶν προγευματίζουν. Τὸ τουρκικὸν πιλάφι εὑρίσκουν ἔξοχον καὶ τρώγουν ὅλαι καὶ ὅλοι ζητοῦντες καὶ δεύτερον. Ἡ κνίσσα του ἡ προκλητική, ἡ ἀρωματώδης γαργαλίζει τὴν ὄρεξίν μας. Φέρε μας δύο πιλάφια, παλκηκάρι. Καὶ τρώγομεν τὰ πιλάφια, καὶ τρώγομεν καὶ καπαμᾶ καὶ φεύγομεν ἀφοῦ ἐπληρώσαμεν ἀρκετὰ ἀκριβά, ἀντὶ τεσσάρων δολλαρίων, τὴν ἱκανοποίησιν αὐτὴν τῶν πατριωτικῶν πόθων τῆς γεύσεως καὶ τῆς ὀσφρήσεως, τῶν δύω κατωτέρων ἀνθρωπίνων αἰσθήσεων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

Ὁ νοομάντης Πίκμαν. Εἰς ἀληθῆ κατάπληξιν διατελεῖ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν πρὸ τῶν νοομαντικῶν καὶ ὑπνωτιστικῶν ἐκτελέσεων τοῦ νοομάντου Πίκμαν. Οὗτος ὑπερβαίνει πάντας τοὺς μέχρι τοῦδε ἐπισκεφθέντας τὴν πόλιν μας συναδέλφους του κατὰ τοῦτο : ὅτι δύναται νὰ μαντεύῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος εἰς αὐτὸν τὴν θέλησίν του νοούμενα, χωρὶς νὰ ἅπτηται τῆς χειρὸς τούτου, χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ, ἀλλ' ἁπλῶς ἀκολουθούμενος παρ' αὐτοῦ. Δύναται δὲ νὰ ὑπνωττίζῃ ἁπλῶς καταφέρων ἀποτόμως ἐλαφρὸν ράπισμα πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ὑπνωτίσῃ. Ἐξετέλεσεν ἄπειρα θαυμάσια πράγματα, καταπλήξας δικαίως τὸ πολυπληθὲς κοινόν, τὸ ὁποῖον τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην συνωθεῖτο ἐν ἀσφυκτικῷ συνωτισμῷ εἰς τὸ θέατρον τῶν Κωμωδιῶν. Ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν τὴν μαγικὴν ἱκανότητά του ἐν στενωτέρῳ κύκλῳ, ἐν τῇ ἑσπερίδι, ἣν ἡ ἀξιότιμος διεύθυνσις τῆς συναδέλφου « Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» διωργάνωσεν εἰς τὰ πλησίον γραφεῖα της χάριν τῶν δημοσιογράφων,καὶ εἰς ἣν ἐκ τοῦ παρηκολουθήσα-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

»Σὺ εἴξευρες ποῦ νὰ μὲ εὕρῃς!

»Ἐγὼ ποῦ νὰ σὲ εὕρισκα;

»Ὦ! Ἀνδρέα, εἶσαι ἀσυγχώρητος . . . Νὰ φθάσῃς εἰς τοιοῦτον δεινὸν σημεῖον, καὶ νὰ μὴ ἔλθῃς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς! . . .

— Δὲν ἤθελεν ἡ Τερέζα. Εἴξεύρεις δὲ ὅτι ὅ,τι θέλει εἶναι διαταγὴ δι' ἐμέ.

Ἡ Τερέζα διέκοψε τὸν συζυγόν της.

— Πρὶν φύγω, Φράγκα μου, σοῦ τὸ εἶχα εἰπῆ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἐσχάτη ἔνδεια μαζῆ του θὰ ἦτο εὐτυχία δι' ἐμέ. Μὴ θαρρεῖς πῶς ἤλλαξα γνώμην. Θὰ ἀγωνισθῶ μετὰ τοῦ Ἀνδρέου μέχρι θανάτου ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ δεχθῶ ποτὲ οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ ἄλλον παρὰ ἀπ' αὐτόν! οὔτε τὸ ἐλάχιστον.

* * *

Ὁ Ροβέρτος εἰς τὴν γωνίαν, εἰς ἣν ἀπεσύρθη διακριτικῶς φερόμενος εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς του λάμποντας ὡς ἀνημμένους ἄνθρακας.

Δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ τῆς εἰσελθούσης, τοσοῦτον ὡραίας μὲ τοὺς ὡραίους σαπφειρίνους ὀφθαλμούς, τὰς δακρυδρέκτους παρειάς της, καὶ τὴν γυναικείαν γοητείαν, ἡ ὁποία ἀπέρρεεν ἀπὸ ὅλου τοῦ λατρευτοῦ ἀτόμου της.

Ἐπίσης ὡραία ὡς ἡ Τερέζα, ὦ! ναί! . . .

Χιλιάκις πλειότερον μάλιστα. Ἐν τῇ χάριτι αὐτῆς καὶ τῇ ἀδυναμίᾳ, καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ της καὶ τῷ πάθει της καὶ τῇ ὀδύνῃ της. Τὸ πᾶν ἐξ αὐτῆς τὸν εἵλκυε, τὸν ἐτάραττε, καὶ ἡ καρδία του ἐπάλλετο βιαίως ἐν τῷ στήθει του.

Εἰς τοὺς λόγους τῆς Τερέζας ὁ Ἀνδρέας ἀνελογίσθη τὴν ἀγνὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἀφοσίωσιν τοῦ Ροβέρτου, ὅστις τὰ πάντα τοῦ εἶχε δώσει.

— Δὲν εἶμαι ὁ μόνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδέχθης κάτι, ἀγαπητή μου, τῇ εἶπε. Ἀησμονεῖς τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος σοὶ ἐπεδαψίλευσε τόσας περιποιήσεις καὶ τόσην ἀγάπην, καὶ εἰς ὃν ὀφείλομεν τόσα πολλά.

Ἡ Τερέζα ἀπηύθυνε πρὸς τὸν γλύκυτην βλέμμα τὸ ὁποῖον ἀπεζημίωνεν αὐτὸν διὰ πάντα ὅσα εἶχε πράξει.

— Ὦ! ὁ Ροβέρτος διαφέρει, εἶπεν, εἶναι ὁ ἀδελφός μας!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἔπρεπε νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν καιρίως ἡ Φράγκα ἐστράφη.

Δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει τὸν καλλιτέχνην.

Ὁ μέγας λαμπτὴρ τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ ὁποῖος ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον περιέλουε δι' ἁπλέτου φωτὸς τὴν μορφήν του καὶ ἐπέτρεπε νὰ φαίνωνται εὐκρινέστατα τὰ χαρακτηριστικά του.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ ἡ νεαρὰ κόρη συνεταράχθη, ὡσεὶ ὑποστᾶσα ἠλεκτρικὴν δόνησιν.

— Ὁ κύριος Ροβέρτος, γλύπτης, ὁ ἀδελφός μας, ὡς σοῦ εἶπεν ἤδη ἡ Τερέζα, ἀγαπητή μου Φράγκα, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας παρουσιάζων αὐτὸν εἰς τὴν γυναικαδέλφην του.

Ἡ νεαρὰ κόρη παρετήρει αὐτὸν πάντοτε μετ' ἐκτάκτου ἐπιμονῆς.

— Θὰ ὡρκίζετό τις ὅτι εἶχεν ἤδη συναντήσει αὐτόν, καὶ ὅτι ἐκ τῶν μυχῶν τῆς μνήμης της προσπάθει ν' ἀνεκλύσῃ ὄνομά τι, τὸ ὁποῖον ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν τοσούτῳ εἰλικρινῆ καὶ τοσούτῳ συμπαθητικὴν ἐκείνην μορφήν.

— Ροβέρτος τί; ἠρώτησε τέλος.

— Ἁπλῶς Ροβέρτος, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ἀμηχανῶν λίαν ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τῆς Φράγκας, οὐνήθως τοσοῦτον ἠρέμου καὶ τοσοῦτον διακριτικῆς. Ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Ροβέρτος ἔχει τὴν ψυχὴν μεγάλου καλλιτέχνου, ἔχει τόσῳ καλλιτεχνικὸν τάλαντον, ὅσῳ καὶ μεγάλην καρδίαν, καὶ θὰ γίνῃ βεβαίως ἐπίσης διάσημος ὡς οἱ Καρριὲ, οἱ Βελλές, οἱ Φαλγιέροι, οἱ Καρλὲ καὶ πάντες ἐκεῖνοι οἵτινες ἐν τῇ γλυπτικῇ ἐδόξασαν ἢ δοξάζουσι τὴν πατρίδα μας.

Κάλλιον νὰ δημιουργήσῃ τις ἓν ὄνομα ἢ νὰ εὕρῃ αὐτὸ ἐν τῇ κοιτίδι του.

Ὁ Ροβέρτος ὅστις εἶχεν ἐρυθριάσῃ εἰς τοὺς τοσοῦτον κολακευτικοὺς λόγους τοῦ φίλου του, ἐξαίφνης ἐπηγχώρησε πρὸς τὴν Φράγκαν.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε, διὰ τῆς ὡραίας αὐτοῦ ὁλοθέρμου φωνῆς του, ὁ Ἀνδρέας εἶναι πολὺ ἐπιεικὴς πρός με. Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι οὐδέποτε θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ καλὴ αὐτοῦ πρόρρησις.

Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν εἶμαι ἢ ἄτυχὲς ἔκθετον τέκνον, ἄστεγον κ' ἐγκαταλελειμμένον καὶ—προτοῦ ὁ καλός μου ἀστὴρ φέρῃ εἰς τὴν ὁδόν μου τὴν ἀδελφήν σας καὶ τὸν σύζυγόν της—ἤμην μόνος ἐντελῶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

μεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς θαυμασίας νοομαντικῆς καὶ μαγνητικῆς δυνάμεως τοῦ δίδοντος ἀπόψε τὴν τελευταίαν παράστασίν του εἰς τὸ Θέατρον τῶν Κωμωδιῶν κ. Πίκμαν.

Ὅμιλος Φιλομούσων. Ἡ συναυλία τοῦ ὁμίλου τῶν Φιλομούσων τῆς παρελθούσης Κυριακῆς διεξήχθη μετὰ τῆς αὐτῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας, μεθ' ἧς καὶ αἱ προηγούμεναι. Κόσμος πολὺς καὶ ὡραῖος καὶ ἐκλεκτὸς ἐν ἀσφυκτικῷ συνωστισμῷ. Θρίαμβος τοῦ κ. Bonciiolli καὶ τῆς ὀρχήστρας του καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Ἐπιτυχία τῶν ἐρασιτεχνῶν, οἵτινες ἐξετέλεσαν μονομερῶς μουσικὰς ἐκτελέσεις καὶ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ, ὅπερ ἐχειροκρότει καὶ ἐπευφήμει, ἀποκομίζον τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Καλλιτεχνικὴ ἑσπερὶς Σιγάλα. Καὶ ἐδῶ πολὺς κόσμος συμπαθῶς πάντοτε διακείμενος πρὸς τὸν ἥρωα τῆς ἑσπέρας, ὅστις ἀπήγγειλε εἰκοσάδα ὅλην ἐκλεκτῶν ποιήσεων καὶ μονολόγων μετὰ τέχνης καὶ εὐκολίας ἀξίας ἐπευφημιῶν καὶ χειροκροτήσεων. Ἰδίᾳ ὁ ὅρκος τοῦ Δαίμονος τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τοῦ Λερμοντὼφ κατασυνεκίνησε πάντας. Ὅ,τι ἰδίᾳ προὐκάλεσε τὴν ἱλαρότητα καὶ τὸν ἄπλετον γέλωτα τοῦ κοινοῦ ἦτο τὸ μιμητικὸν μέρος τοῦ προγράμματος, καθ' ὃ ὁ κ. Σιγάλας ἐμιμήθη ἐπιτυχῶς τὸν κ. Τρικούπην δημηγοροῦντα, τὴν κ. Παρασκευοπούλου καὶ τὸν κ. Λεκατσᾶν, ὄχι ὅμως καὶ τὸν Δηλιγιάννην. Ἐν γένει ἡ ἑσπερὶς διεξήχθη ἐν πολλῇ εὐθυμίᾳ, ἐγένετο δὲ γνωστὸν καὶ ἓν ποιητικὸν ἔργον τοῦ κ. Μάτεσι, δραματικώτατον καὶ πλῆρες ὡραιοτάτων εἰκόνων, ἀπαγγελθὲν πρῶτον παρὰ τοῦ κ. Σιγάλα.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΖΑΧΑΡΙΝ ΔΙΑ ΣΤΑΦΙΔΙΝΗΣ

Τὸ ζήτημα τῆς ἀκριβῆς ζαχχάρεως λύεται καὶ αἱ καλαὶ οἰκοδέσποιναι δύνανται νὰ ἀναμνησθῶσι τὴν καλήν των ἐποχήν, καθ' ἣν τὰ ἐρμάρια των ἔβριθον γλυκῶν καὶ γλυκισμάτων. Ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς μιᾶς ὀρ. τὴν ὁκὰν ἐπανέρχεται, ἀλλ' ὑπὸ νέαν μορφὴν καὶ νέον εἶδος ζαχάρεως: τῆς ἐξαγομένης ἐκ τῆς σταφίδος.

Ἡ νέα αὕτη ζάχαρις, ἡ ὑπὸ μορφὴν πυκνοῦ σιροπιου κυκλοφοροῦσα ἤδη ἀνὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰς οἰκογενείας ὀφείλεται εἰς τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τῶν παρ' ἡμῖν βιομηχάνων οἰνοκατασκευαστῶν κ. κ. *Ζάννου* καὶ Roche.

Διὰ τῆς ζακχάρεως αὐτῆς κατασκευάζεται ἐπιτυχέστατα καταΐφι, μπακλαβᾶς, γελατομπούρεκο καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ εἴδη τῆς τουρκικῆς ζαχαροπλαστικῆς ὡς καὶ κομπόσται θαυμάσιαι.

Ἤδη εἷς ἐκ τῶν ἐν Πειραιεῖ γνωστοτάτων συνδρομητῶν μας ὁ κ. Β. Βασιλειάδης μᾶς ἀποστέλει τὴν κάτωθι συνταγὴν τουρκικοῦ χαλβᾶ νηστησίμου διὰ σταφιδίνης.

Σταφιδίνη γνησία πωλεῖται ἐν τοῖς γραφείοις τῶν κ. κ. Zannos καὶ Roche, *εἰς τὴν μεγάλην οἰκίαν Μελᾶ ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Νέου Θεάτρου.*

ΣΥΝΤΑΓΗ

Χαλβᾶς νηστίσημος. Ἐκτὸς τῶν ποικίλων χρήσεων ἃς κάμνομεν δι' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ μαγήρισσά μας ἔκαμε καὶ λαμπρὸν σαρακοστιανὸν πολίτικον λεγόμενον χαλβᾶν μὲ ἔλαιον ἀντὶ βουτύρου, ὅστις καὶ γευστικὸς ἦτο καὶ οἰκονομικὸς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω δηλ. Ἔλαιον δραμμ. 40, λεπτ. 15, Σεμίδαλιν δράμμια 100 λεπτ. 15—Σταφιδίνην δράμμια 140 λεπτ. 35—Κουκουνάρια λεπτ. 5— ἤτοι ἐν ὅλῳ μὲ λεπτὰ 75 γίνεται μία καλὴ ποσότης χαλβᾶ ὅπως γευθῶσιν ἐπαρκῶς 12 ἄτομα.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΣΥΡΜΩΝ κ. JAEGOER

Ὡραίας τῆς ἀνοίξεως ἐσθῆτας, μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ καλλαισθησίας συνηρμολογημένας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στκδίου ἐργοστασίῳ τῆς κυρίας Jaegoer.

Τὸ κατάστημα τοῦτο τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἰδιοκτήτρια καὶ ἡ ἀρχιεργάτις εἶναι Παρισινοί, ἐργάζεται θαυμασίως, ἐξασφαλίσαν τὴν πελατείαν τῆς ἐκλεκτοτέρας παρ' ἡμῖν τάξεως. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Jaegoer σχετικῶς πρὸς τὴν τελειότητα τῆς ἐργασίας της εἶναι πολὺ συγκαταβατικαί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Εὐεργετικὴ διὰ πᾶσαν οἰκοδέσποιναν. Πάντα τὰ πωλούμενα ἐν τοῖς καταστήμασι τῆς Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ἐνδυμάτων μέχρι τῶν τοῦ μαγειρείου, πωλοῦνται μὲ ἔκπτωσιν 30 ο/ο.

Δι' ἑνὸς οἱουδήποτε ὀνόματος στρατιωτιωτικοῦ προμηθεύεσθε μὲ τοιαύτην ἔκπτωσιν πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον εἰς τὴν οἰκογένειάν σας. Ὁδὸς Ἑρμοῦ. Ἄνωθεν τῶν καταστημάτων Κωνσταντινίδου.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιίας.

Ἡ Φράγκα, συνταραχθεῖσα ὅλη ἐκ τῆς σοβαρᾶς καὶ συμπαθητικῆς φωνῆς, ἤτις ἔκαμνε νὰ ἀντηχῇ ἐντὸς αὐτῆς ἀλλόκοτος καὶ οὐχὶ ἄγνωστος, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας πολὺ οἰκεία αὐτῇ ἠχώ ἡ Φράγκα τῷ ἔτεινεν αὐθορμήτως τὰς χεῖρας.

— Κύριε, τῷ εἶπε, ὁποιος καὶ ἂν εἶσθε, ἐδείξατε ἀξιοθαύμαστον ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἀδελφήν μου . . . Θὰ θελήσητε ἀρά γε νὰ ἐπιτρέψητε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ ἦμαι φίλη σας ;

Ὁ νέος, ὁ τόσον ἀτολμος ἐκεῖνος νέος, ἐτόλμησε νὰ κύψῃ πρὸς τὴν ἁβρὰν χεῖρα, ἥτις τῷ ἐτείνετο ἄνευ χειροκτίου καὶ φρίσσουσα καὶ νὰ ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτῆς μετὰ εὐλαβείας τὰ χείλη του.

Ἡ Φράγκα ἐπανῆλθε πάλιν παρὰ τῇ Τερέζᾳ.

— Τώρα, τῇ εἶπεν, ποῦ σὲ εὑρῆκα, εἴτε μὲ τὴν ἄδειάν σου, εἴτε καὶ ἄνευ αὐτῆς, ἀπὸ αὔριον θὰ ἐγκαταστεθῶ ἐδῶ καὶ θὰ σὲ περιποιοῦμαι.

— Ναί, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο. δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην, εἰξεύρεις ; Ἔχω ἐδῶ διακοῶς δύο νοσοκόμους. Ὁ εἷς μὲ περιποιεῖται τὴν ἡμέραν, ὁ ἄλλος τὴν νύκτα. Ἐνίοτε οὔτε βασίλισσα δὲν νοσηλεύεται τόσον ἐτιμελῶς.

— Τότε λοιπόν ! θὰ βοηθῶ ὅσον εἰμπορῶ τὸν κύριον Ροβέρτον, εἶπε ἐρυθριῶσα ἅμα διὰ τὴν τόλμην της ἡ νεᾶνις.

Καὶ ἀμέσως κατόπιν, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της ἐπρόσθεσε.

— Εἰξεύρεις πῶς θέλω, ὅταν μοῦ ἐπέλθῃ ἡ ἰδέα νὰ θελήσω τι. Ὥστε μὴ ἐπιμένεις καὶ χάνεις ἄδικα τὰ λόγια σου

Ὁ Ροβέρτος ἐκ λεπτότητος ἐπροφασίσθη τι καὶ ἀπεσύρθη.

Ἡ Φράγκα ἔμεινε μίαν ὥραν ἐν μέσῳ τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Τερέζας, ἣν ἐκάλυπτε κάθε τόσον μὲ δυνατὰ φιλήματα, διηγουμένη ἅμα αὐτῇ τὰ ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της συμβάντα ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ θερμῶς ἑκάστοτε θλίβουσα τὴν χεῖρα τοῦ γαμβροῦ της.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ποτὲ Φράγκα, ἡ τόσον ἀτάραχος, τόσον παγετώδης καὶ πάντοτε κυρία ἑαυτῆς.

Ἡ Τερέζα εἶχεν ἤδη ἐνώπιον αὐτῆς νέον ὅλως ἄνθρωπον, εἰς συνεχῆ δόνησιν ἐκ περιπαθοῦς στοργῆς διατελοῦντα· μὴ ἀγαπῶντα ἴσως περισσότερον ἢ ἄλλοτε ἄνους ἠγάπα, ἀλλὰ μᾶλλον ἱκανὸν ἤδη νὰ δίδῃ καταφανῆ τῆς ἀγάπης δείγματα.

— Αὔριον ἐπιστρέφω, εἶπεν ὅταν ἀνεχώρει.

Ἀλλὰ πρὶν ἐπιστρέψω, θὰ φροντίσω κάπως διὰ σέ, Ἀνδρέα, ἂν καὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι θὰ ἀποτύχω ἐν τῇ ἀποπείρᾳ μου. Ἔχω τοιοῦτον δικαίωμα ὡς ἀδελφή, καὶ μάλιστα ὡς ἀδελφή, ἥτις σὲ τιμᾷ καὶ σὲ ὑπολήπτεται τὰ μέγιστα . . . ἀδιάφορον δέ, ἂν ὑπακούουσα εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος, ἔκαμα τὰς ἐπικρίσεις μου, ὅταν ἤκουσα ὅτι πρόκειται νὰ γείνῃς ἀδελφός μου.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους προφέρουσα, τὸν ἐφίλησεν ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν.

Ἡ Τερέζα βλέπουσα μετὰ πόσης στοργῆς ἐφέρετο ἡ Φράγκα πρὸς τὸν Ἀνδρέαν, ἠσθάνθη διαλυόμενα ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ἐλάχιστα σωζόμενα ἔτι ἴχνη μνησικακίας.

— Ὦ, ναί, νὰ ἐπιστρέψῃς, τῇ εἶπεν. Μὴ φέρῃς ὅμως μαζῇ σου τὴν Σιβύλλην, σὲ παρακαλῶ, ἂς ἔλθῃ ὀλίγον ἀργότερα ἐκείνη.

— Ἐπ ἤσυχος, ἀπεκρίθη ἡ Φράγκα, καταφιλοῦσα αὐτήν. Ὅλα σου α ἐπιθυμίαι θὰ ἐκτελῶνται κατὰ γράμμα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Φράγκα ἔρθανεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἁγίου Δομινίκου οἰκίαν της.

Ἦτο ἀργά, καὶ θὰ εἶχον δειπνήσει ἄνευ αὐτῆς.

* * *

Ἂν καὶ ἡ Ναδίνα δὲν ἐτόλμα ποτὲ νὰ κάμῃ αὐστηρὰς παρατηρήσεις πρὸς τὴν Φράγκαν, ὅταν τὴν εἶδε ἐπανερχομένην οἴκαδε τοσοῦτον ἀργά, κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ πείσματος, ὡς νὰ εἶχε μαντεύσῃ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας της

Συνηντήθησαν εἰς τὸν πρόδρομον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ναδίνα ἐξήρχετο, ἵνα μεταβῇ εἴς τινα ἑσπερίδα.

— Πόθεν ἔρχεσαι ; ἠρώτησεν αὐτὴ τὴν κόρην της. εἰς τοιαύτην μάλιστα ὥραν, καὶ μόνη ἐντελῶς, καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς μαζῇ σου ἅμαξαν τῆς οἰκίας μας;

— Ἐνόμιζα ὅτι μοῦ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μὴ φροντίζενε τί κάμνω, τῇ ἀπεκρίθη ἡ Φράγκα.

Ἡ Ναδίνα ἐρρικίασε, τόσον τὸ ὕφος, τῆς Φράγκας ἦτο ἀποφασιστικὸν ἅμα καὶ προκλητικόν.

— Καλά, εἶπε, περιτυλισσομένη εἰς τὴν μανδύαν της, ἀλλὰ προσπάθησον νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ αὐτό.

Ἡ Φράγκα ἔλαβε τότε κάπως τὸ ὑπερόπτικὸν ὕφος τὸ ὁποῖον ἐλαμβανεν ἄλλοτε ἡ Τερέζα, καὶ χωρὶς νὰ μειώσῃ οὔτε κατ' ἐλάχιστον τὴν ἔκφρασιν παγετώδους περιφρονήσεως ἥτις ἐπαφίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν της ἅμα ἐτύγχανε νὰ εὑρεθῇ μόνη μετὰ τῆς κυρίας δὲ Ροσεβέλ, εἶπε.

— Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ ἐπανληφθῇ ὁσάκις τὸ κρίνω ἀναγκαῖον, χωρὶς οὐδέποτε νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὸ τί κάμνω ἐγώ.

(Ἀκολουθεῖ)